

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **multigate a.s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem AK Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského náměstí 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2011, č. j. MMB/0015631/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Právní předchůdce žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 7. 2. 2011 domáhal vydání rozsudku, kterým by byla vyslovena nicotnost rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování (dále jen „žalovaný“), ze dne 13. 1. 2011, č. j. MMB/0015631/2011, a jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu městské

části města Brna, Brno – Vinohrady (dále jen „správce poplatku“), ze dne 29. 11. 2010, č. j. BVIN 8259/2010/Fin/Chvi, eventuálně, kterým by bylo zrušeno pro nezákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2011, č. j. MMB/0015631/2011, a jemu předcházejícího rozhodnutí správce poplatku ze dne 29. 11. 2010, č. j. BVIN 8259/2010/Fin/Chvi, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání právního předchůdce žalobce a potvrzeno rozhodnutí správce poplatku, a to dodatečný platební výměr na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí v částce 40.000,- Kč za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010 za 8 ks technických herních zařízení umístěných na území správce poplatku.

[2] Usnesením zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2013, č. j. 31Af 18/2011 – 96, bylo rozhodnuto o procesním nástupnictví na straně žalobce podle ustanovení § 107 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“).

II. Obsah žaloby

[3] Žalobu odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný se dostatečně nezabýval tvrzenými odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Žalovaný měl rozhodnutí správce poplatku s ohledem na jeho vady zrušit. Základní vadu rozhodnutí správce poplatku spatřuje žalobce v tom, že došlo k doměření místního poplatku za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, ačkoliv jej podle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“) ve spojení se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) nelze vůbec stanovit a vybírat, a rozhodnutí správce poplatku tak bylo vydáno v rozporu se zákonem.

[4] Dále namítl, že Ministerstvo financí nemá pravomoc a působnost k vydávání povolení k provozování jiného technického herního zařízení či jinak označeného přístroje, neboť povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her. Zdůraznil, že rozhodnutí Ministerstva financí, kterým se povoluje provozování loterie nebo jiné podobné hry a schvaluje umístění a provozování zařízení v konkrétních provozovnách, jsou v případě nového umístění zařízení pouze doplňována, když ani není doplňován výrok „povoluje“, ale výrok „schvaluje“.

[5] Rozhodnutí správce poplatku neodpovídá požadavkům zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), neboť platební výměr je nesrozumitelný, nejasný a celkově rozporný, tudíž nepřezkoumatelný a žalovaný měl takové rozhodnutí zrušit. Žalobce má rovněž za to, že správce poplatku se měl před vyměřením místního poplatku obrátit na poplatníka s výzvou podle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků. Vady rozhodnutí

správce poplatku jsou natolik závažného charakteru, že způsobují nicotnost aktu, neboť k rozhodnutí nebyl žádný zákonný podklad, nicotné je i rozhodnutí žalovaného jako rozhodnutí navazující.

[6] Obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna č. 9/2010“), na základě které bylo platebním výměrem o místním poplatku rozhodnuto, nesplňuje požadavky určitosti a srozumitelnosti, upravuje některé záležitosti odlišně od zákona, proto mělo být Statutární město Brno vyzváno v souladu s ustanovením § 123 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“) Ministerstvem vnitra k nápravě a nesjedná-li Statutární město Brno nápravu, mělo by Ministerstvo rozhodnout o pozastavení účinnosti uvedené obecně závazné vyhlášky a poté případně podat Ústavnímu soudu návrh na zrušení obecně závazné vyhlášky obce. V řízení před Ústavním soudem by měla být vyhláška jako odporující zákonu zrušena. Žalobce je přesvědčen, že obecně závazná vyhláška nemůže vyžadovat místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, neboť pro tento poplatek není další zákonný podklad.

[7] Správce poplatku argumentuje pomocí Metodického sdělení Ministerstva financí, které je zveřejněno na webových stránkách Ministerstva financí ČR odborem 26 Cla a daně. Podle názoru žalobce metodické sdělení není správné a vnáší do věci ještě větší zmatek, když aplikuje nedefinovaný pojem „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“. Jedná se o slovní spojení, pod nímž si provozovatelé nejsou schopni představit konkrétní druh loterie a jiné podobné hry; současně se jedná o pojem, který není používán zákonem o loteriích, ani není používán v rozhodnutích o povolení k provozu, není rozhodně běžný a obvyklý ani v neformální komunikaci provozovatelů či orgánů státního dozoru nad provozem loterií a jiných podobných her. Žalobce se s takovým slovním spojením po celou dobu své existence nesetkal.

[8] Žalobce se domnívá, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., kterým byl změněn zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 290/2002 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení působící v oblasti tělovýchovy a sportu a o souvisejících změnách a o změně zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky, ve znění zákona č. 10/2001 Sb., a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 183/2010 Sb.“), kterou byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle

jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně konformním způsobem a měla by být zrušena.

[9] Žalobou napadená rozhodnutí jsou v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod stanovící, že daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona. Dále v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod stanovící, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, obdobně i s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky.

[10] Svou argumentaci žalobce podpořil citacemi řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

III. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně zabýval důvody, které vyústily ve vydání tohoto rozhodnutí, proto v podrobnostech na jeho odůvodnění a obsah předkládaného správního spisu odkázal. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[12] K podstatě věci zdůraznil, že Statutární město Brno dalo regulací výherních hracích přístrojů a maximálním zpoplatněním výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení jasně najevo svůj postoj k hazardu, který považuje za společensky škodlivou aktivitu, a to zvláště v rozsahu, v jakém je v současné době možno vidět na území města. Statutární město Brno si jednoznačně přeje regulovat hazard na svém území a pokud tak nemůže učinit přímo jako v případě výherních hracích přístrojů, snaží se tak činit alespoň nepřímo pomocí stanovení místního poplatku za provozovaná jiná technická herní zařízení v maximální výši.

[13] Žalobce podle názoru žalovaného ohýbá právní řád až za hranici únosnosti a hledá násilné alternativní výklady právních předpisů s úmyslem vyhnout se stanoveným povinnostem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[14] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

[15] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75

odst. 1 s. ř. s.), sám přitom neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o žalobě rozhodnuto bez nařízení jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

[16] Soud v první řadě považuje za podstatné zdůraznit, že žalobou napadené rozhodnutí podrobil přezkumu v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s., tj. vycházel ze skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování žalovaného. K takto zdůrazněnému hledisku soudního přezkumu ve správním soudnictví soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2008 - 76, č. j. 1 Afs 89/2008 – 76, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož: „... při přezkoumání rozhodnutí vychází soudy ve správním soudnictví ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.). Principem soudního přezkoumání rozhodnutí správních orgánů je kasační kontrola správního rozhodnutí soudem, a proto je rozhodující objektivně existující skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud zkoumá, zda zjištěný skutkový stav, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí, skýtá oporu výroku z hlediska požadavků zákona. Jeho úkolem je k žalobním námitkám zkoumat zákonnost postupu správních orgánů a to ke skutkovému i právnímu stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.“

[17] K tvrzení žalobce týkajícího se neurčitěho právního pojmu – tzv. „jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí“ (dále jen „JTHT“) soud zdůrazňuje, že zákonem č. 183/2010 Sb., byla s účinností od 16. 6. 2010 provedena změna zákona o místních poplatcích v ustanovení § 1 a v ustanovení § 10a, a uvedená ustanovení zákona o místních poplatcích zněla takto:

[18] Podle ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen „poplatky“): poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu¹⁵). Přičemž obsah indexu 15) a poznámky pod čarou znamenal odkaz na zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“).

[19] Podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

[20] Podle ustanovení § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích, poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel.

[21] Podle ustanovení § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích, sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

[22] Novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., umožnila obcím, že s účinností od dne 16. 6. 2010 mohly vybírat místní poplatek „za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Přes skutečnost, že zákon o loteriích pojem výslovně neuváděl ani nedefinoval, z příslušných ustanovení tohoto zákona (viz ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích – hru lze provádět pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení, či ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích – sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení) lze učinit závěr, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka, tak ve formě koncového zařízení (interaktivní videoloterijní terminál – dále jen „VLT“)“. Vyslovený závěr podporuje dále i skutečnost, že pod pojem „povolené Ministerstvem financí“ je nutno rozumět nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň pro jedno koncové zařízení, ale i následně vydávaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich (v příslušném rozhodnutí je toto koncové zařízení nezaměnitelně individualizováno) vydává Ministerstvo financí konkrétní povolení.

[23] Standartně dostupné internetové stránky charakterizují VLT takto: „*V praxi se můžeme setkat se třemi základními druhy výherních automatů, tedy klasickými mechanickými VHP, dále pak s automaty digitálními (většinou s dotykovou LCD obrazovkou) a nakonec s VLT. Systém VLT terminálů pracuje na principu sázkové hry s fixně danou pravděpodobností výhry (tzv. Fixed odds betting), kterou lze na systému provozovat. Princip je založen na propojení libovolného počtu videoloterních terminálů po internetové síti s centrálním serverem. Spuštěním každé jednotlivé hry na videoloterním terminálu se spustí interaktivní komunikace mezi centrálním serverem, který odešle zpět terminálu číslo, vygenerované generátorem náhodných čísel. Terminál toto náhodné číslo převede na konkrétní výsledek dané hry. Případná výhra je připočtena ihned automaticky hráči do jeho kreditu na přístroji. Tyto přístroje jsou také nazývané VLT, Videoloterijní terminály nebo Video Lottery Terminal.*“ Srov. např. www.wikipedia.cz nebo www.vyherni-automaty.info.

[24] Předmět místního poplatku byl tedy vymezen v ustanovení § 10a odst. 1 věta první zákona o místních poplatcích slovy „každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“. Z jazykového a gramatického výkladu vyplývá, že předmětem místního poplatku podle tohoto ustanovení jsou: za a) povolené hrací přístroje (obecním úřadem, krajským úřadem

nebo Ministerstvem financí) a za b) jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí.

[25] Smysl a účel novely zákona o místních poplatcích provedený zákonem č. 183/2010 Sb., jednoznačně směřoval k zajištění finančních prostředků do rozpočtu obcí, a to především vytvořením možnosti zpoplatnit tzv. jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí. Prezentovaný úmysl zákonodárce zřetelně zohlednil, když návrh zákona schválil (srov. metodické sdělení Ministerstva financí ČR ze dne 1. 9. 2010, č. j. 26/68 323/2010 – 262). S tvrzením žalobce o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného se soud s přihlédnutím k výše uvedené argumentaci neztotožnil, neboť žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správně interpretoval příslušné právní předpisy a rovněž se řádně vypořádal s posouzením předmětu poplatkové povinnosti týkající se k JTHZ.

[26] K námitce žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým právním argumentům a odvolacím námitkám, soud nejprve připomíná usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1566/2008, dostupné na www.nssoud.cz, v němž byl vysloven názor, že z rozhodnutí odvolacího správního orgánu musí vyplývat nejen to, jak tento správní orgán naložil s odvolacími důvody, ale musí z něj i dostatečně srozumitelně vyplývat skutkový a právní závěr, na jehož základě bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno. Odvolací správní orgán je tedy povinen ve svém rozhodnutí objasnit rozhodující skutkové okolnosti projednávané věci a vymezit právní rámec (právní normy), v jehož mezích byl skutkový stav posuzován, a teprve poté je povinen řádně se vypořádat s odvolacími námitkami. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného soud dospěl k závěru, že žalovaný řádně vyhodnotil skutkový stav projednávané věci zjištěný správcem poplatku, věc správně právně posoudil, a rovněž vyčerpávajícím způsobem vypořádal uplatněné odvolací námitky. Soud v uvedeném směru dovodil, že nemá, co by žalovanému konkrétně vytкнуł.

[27] Námitku žalobce spočívající v tvrzení, že Ministerstvo financí nemá pravomoc a působnost k vydávání povolení k provozování jiného technického herního zařízení či jinak označeného přístroje, považuje soud za zcela nepřípadnou. Zákonné zmocnění Ministerstva financí k povolovacímu režimu ohledně jiných technických herních zařízení vyplývalo z ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, které v rozhodném období znělo takto:

[28] Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

[29] Z uvedeného je evidentní, že Ministerstvo financí bylo oprávněno rozhodovat ve věcech povolení k provozování loterií nebo jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterijního systému s interaktivními videoloterijními terminály, což nepochybně žalobci bylo a je známo z jeho obvyklé podnikatelské činnosti vyplývající z předmětu podnikání zapsaného v obchodním rejstříku (viz zapsaný předmět podnikání žalobce: povolení provozování sázkové hry podle § 50 odst. 3 zák. č. 202/1999 Sb.). Na webových stránkách Ministerstva financí byly a jsou publikovány standardně dostupné formuláře, a to zejména k žádostem o povolení k provozování centrálního loterijního systému a k žádostem o doplnění povolení k provozování interaktivních videoloterijních terminálů, včetně seznamu povinných příloh a Standardu centrálního loterijního systému s interaktivními videoloterijními terminály ze dne 17. 12. 2008, č. j. 34/106819/2008.

[30] Vzhledem k tomu, že základním procesním předpisem, podle něhož Ministerstvo financí v těchto věcech postupuje, je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), je evidentní, že smyslem a účelem konkrétního správního řízení zahájeného žádostí žalobce z titulu provozovatele centrálního loterijního systému s interaktivními videoloterijními terminály, bylo získat meritorní rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 9 správního řádu, přičemž je lhostejno, zda se typově jednalo o rozhodnutí zakládající, měnící nebo rušící práva anebo povinnosti žalobce.

[31] V přezkoumávané věci bylo tedy pro správce poplatku relevantní, zda JTHZ je předmětem místního poplatku a za jakých podmínek podléhá místnímu poplatku (ustanovení § 1 písm. g) ve spojení s ustanovením 10a zákona o místních poplatcích), zda existuje obecně závazná vyhláška vydaná na základě zákonného zmocnění (zde obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna č. 9/2010) a zda bylo jiné technické herní zařízení Ministerstvem financí povoleno (ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích), přičemž naplnění kritéria JTHZ povoleného Ministerstvem financí podle zákona o loteriích je třeba v jednotlivých případech vždy posuzovat podle obsahu konkrétních povolení vydaných Ministerstvem financí podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, která byla na základě žádosti žalobce (provozovatele) ve správním řízení v jeho prospěch Ministerstvem financí vydána. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným má soud za prokázané, že v případě žalobce byly splněny všechny tři zákonné předpoklady k tomu, aby byl podroben místnímu poplatku za JTHZ. Potvrzující rozhodnutí žalovaného tudíž nelze označit za nezákonné.

[32] Soud dále neshledal důvodnou námitku žalobce týkající se nesrozumitelnosti, nejasnosti a celkové rozpornosti rozhodnutí správce poplatku. Je notorií, že místní poplatky jsou zahrnovány do oblasti daní, které směřují do rozpočtu obce, tudíž při správě místních poplatků je postupováno podle základního procesního předpisu upravujícího správu daní a poplatků. Tímto základním procesním předpisem byl do 31. 12. 2010 zákon o správě daní a poplatků a s účinností od 1. 1. 2011 zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).

[33] Argumentace žalobce v uvedeném směru je typickým příkladem právního formalismu a postrádá jakékoliv atributy rozumného a smysluplného výkladu práva. Základní náležitosti daňového rozhodnutí byly v rozhodném období upraveny ustanovením § 32 odst. 2 písm. a) až g) zákona o správě daní a poplatků, přičemž soud konkrétně neshledal, že by platební výměr vydaný v přezkoumávané věci správcem poplatku, vykazoval tak zásadní absenci některé z podstatných náležitostí daňového rozhodnutí, která by byla schopna dosáhnout intenzity způsobující neplatnost tohoto rozhodnutí. Z obsahu platebního výměru jednoznačně vyplývají zejména tyto relevantní skutečnosti: komu byl místní poplatek doměřen, o jaký místní poplatek se jednalo, v jaké výši, za kolik kusů konkrétně umístěných JTHZ, za jaké časové období, na základě jakých právních předpisů, na jaký účet a s jakou lhůtou k plnění. Rozhodnutí správce poplatku považuje soud za plně přezkoumatelné a neshledává rozumný důvod pro jeho zrušení. V tomto směru soud zdůrazňuje, že žalobci z titulu provozovatele JTHZ v rozhodné době nesvědčilo legitimní očekávání, že hazard bude provozovat bez daňového zatížení.

[34] Soud dále zásadně nesouhlasí s tvrzením žalobce, že správce poplatku byl povinen postupovat podle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků a ve věci zahájit vytýkací řízení. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že správce daně neměl pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti oznámení žalobce ze dne 6. 9. 2010, které bylo správci poplatku doručeno dne 7. 9. 2010 pod č. j. 2196032. Existence pochybností ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je zákonnou vstupní podmínkou pro zahájení vytýkacího řízení. Znamená to tedy, že pokud správce daně pochybnosti neměl, v přezkoumávané věci logicky nebyly dány podmínky pro zahájení vytýkacího řízení.

[35] Námitku žalobce o nicotnosti (tj. neexistenci) rozhodnutí správce poplatku a navazujícího rozhodnutí žalovaného považuje soud za absurdní. Právním pojmem nicotnosti se podrobně se zabýval např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Afs 9/2005 – 74, dostupný na www.nssoud.cz, se závěrem, že nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu; za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů. Z hledisek pro hodnocení nicotnosti vyplývá, že se musí jednat o vadu naprosto zásadní a zřejmou. Rozhodnutí je nicotné jen ve výjimečných případech výše uvedených, přičemž následky nicotnosti rozhodnutí nelze svévolně spojovat s instituty jinými (nezákonnost, neplatnost). Z judikatury Ústavního soudu lze v souvislosti s právním pojmem nicotnosti poukázat např. na usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2000, sp. zn. IV. ÚS 108/2000, publikované ve Sb. ÚS sv. 18 č. 17, s. 423 nebo na nález Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 728/01 publikovaný ve Sb. ÚS sv. 28 č. 125, s. 79, obě dostupné na <http://nalus.usoud.cz>.

[36] V této souvislosti soud zdůrazňuje, že zásadně nesouhlasí s tvrzením žalobce, že k rozhodnutí správce poplatku, a návazně k rozhodnutí žalovaného, neexistoval zákonný podklad. S přihlédnutím k výše uvedené argumentaci je zřejmé, že žalobce byl místnímu poplatku za JTHZ podroben souladně se zákonem (viz zejména bod [31]).

[37] Dále pak k námitkám uplatněným žalobcem týkajících se neurčitosti a nesrozumitelnosti obecně závazné vyhlášky Statutárního města Brna č. 9/2010, soud zdůrazňuje, že soudy ve správním soudnictví zásadně nejsou oprávněny zasahovat do obecně závazných vyhlášek obcí ve smyslu jejich rušení pro rozpor se zákonem, neboť takový postup by byl nepřípustným zásahem do jejich ústavně zaručeného práva na územní samosprávu obcí.

[38] Rovněž tvrzení žalobce ohledně zmatku, který vneslo do věci Ministerstvo financí zveřejněním metodického sdělení (viz bod [7]), soud důvodným neshledal. Je pravdou, že metodické pokyny, metodická sdělení či metodická doporučení Ministerstva financí nejsou obecně závaznými předpisy, přesto jsou pro správní orgány zásadně závazné, neboť vytvářejí tzv. správní praxi. Jejich smyslem a účelem je tedy sjednotit, reflektovat či zavést jednotnou správní praxi, podle níž mají správní orgány postupovat. Pokud Ministerstvo financí v rámci jemu svěřené pravomoci a v mantinelech zákonné úpravy vydalo předmětné metodické sdělení, bylo by v rozporu se zásadou zákazu libovůle a rovného zacházení, pokud by se správní orgány v jednotlivých případech od tohoto metodického doporučení odchýlily (čl. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 – 57, publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

[39] Jen pro úplnost argumentace lze ke shora vyslovenému závěru (bod [38]) připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2010, č. j. 2 Afs 53/2010 – 63, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož: „[18] Pokyny ministerstev jsou interními předpisy, které upravují a sjednocují praxi správních orgánů. Přestože pokyny ministerstev nejsou obecně závaznými právními předpisy, správní orgány mají povinnost se jimi ve své právní praxi řídit, což neplatí pouze v případě, že by se taková praxe neslučovala s obecně závaznými právními předpisy. Nejvyšší správní soud se povahou metodických pokynů a závazností správní praxe správních orgánů zabýval již v několika svých rozhodnutích, na základě kterých je možné stručně definovat závaznou správní praxi pomocí 1. kritéria zákonnosti - musí se jednat výhradně o praxi (činnost, příp. nečinnost), která je stanovena v souladu se zákonem, resp. vytvořena na základě zákonem svěřené pravomoci, přičemž nesmí zasahovat do zákonem zaručených práv soukromých osob, a 2. kritéria předvídatelnosti - praxe je ze strany příslušných správních orgánů všeobecně přijímána a dodržována, je možné legitimně očekávat stejný postup v podobných případech. Jestliže se takováto praxe vytvořila, správní orgán se od ní nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový

jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy) nepřípustná. Ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 55, ve stejném duchu rozsudek ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 AfS 45/2007 - 251, publ. pod č. 1383/2007 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz).“

[40] Také námitka žalobce dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla závazně vyřešena Ústavním soudem a je zcela nedůvodná. Nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, bylo rozhodnuto takto: „*Návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb., se zamítá.*“ V bodě 60. odůvodnění tohoto nálezu pak Ústavní soud uvedl: „*60. Ve světle uvedených skutečností je nepochybné, že při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. byly jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárního procesu, konkrétně postup zákonodárního procesu upravený zákonem č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů i čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 odst. 1 Ústavy včetně čl. 2 odst. 2 Listiny. V této souvislosti je třeba poukázat na ustanovení § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Proto nelze než odkázat na slova senátora Jaroslava Kubery, který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: ...zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu“. Zde je na místě rovněž zdůraznit, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.*“

[41] Ústavní soud dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákon o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Na tomto místě pak soud zdůrazňuje, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány a osoby. Obecné soudy jsou tedy při svém rozhodování vázány nejen zákonem, nýbrž také ústavním pořádkem. Právě v tomto

kontextu vystupuje do popředí funkce Ústavního soudu, kterou je podle čl. 83 Ústavy ČR ochrana ústavnosti. Ústavní soud je tedy hlavní interpretátor ústavního pořádku a právě v tomto smyslu musí být jeho rozhodnutí závazná. Jestliže tedy Ústavní soud v některém svém rozhodnutí zformuluje ústavně konformní výklad právní normy, je nutno tento výklad respektovat i v obdobných kauzách, byť se jedná o procesně samostatná řízení. Opačný výklad by představoval logickou chybu, jelikož tato vázanost výkladem norem nadzákoně (ústavní) síly musí být pro soud při aplikaci jednoduchého práva určující. V podmínkách právního státu je proto nemyslitelné, aby obecný soud nerespektoval judikaturu Ústavního soudu, která poskytuje závazné interpretační vodítko při rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech. Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 – 44, dostupný na www.nssoud.cz.

[42] Ani žalobní námitku spočívající v tvrzení, že správní orgány postupovaly svévolně, když na žalobce uvalily poplatkovou povinnost nad rámec zákona, čímž zasáhly do ústavních práv žalobce, soud důvodnou neshledal. S přihlédnutím k argumentaci uvedené k výše vypořádaným žalobním námitkám je naprosto evidentní, že přezkoumávané zpoplatnění JTHZ místním poplatkem nebylo protiústavní a proběhlo legitimním způsobem. Je notorií, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit. Svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. Ostatně ne nadarmo jsou v obecném jazyce tyto hry označovány jako hazardní. Zpoplatnění JTHZ v rozhodném období splňovalo jak funkci regulační, která limitovala počet JTHZ na území příslušné obce, tak funkci fiskální, která sloužila k zajištění příjmů příslušné obce. V přezkoumávaných souvislostech soud opakovaně uzavírá, že provozovatelům JTHZ v rozhodné době v žádném případě nesvědčilo legitimní očekávání, že hazard mohou provozovat bez daňového zatížení.

V. Shrnutí a náklady řízení

[43] Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, soud nezjistil, že by došlo ze strany správních orgánů k chybné aplikaci hmotného práva či k chybné aplikaci procesního práva. Naopak s žalobcem uplatněnou argumentací se soud z důvodů uvedených shora neztotožnil. Rozhodnutí žalovaného nelze označit ani za nezákonné ani za nicotné.

[44] Pro úplnost argumentace k namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí soud závěrem připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Afs 9/2005 – 74, dostupný na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: „Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou

aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 soudního řádu správního), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze pokud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“ Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nenaplnuje definiční znaky nezákonného rozhodnutí.

[45] Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

[46] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 13. března 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu